

[Hartel.]

vi for længe siden har gjort opmærksom paa: at en Krise ikke kan tænkes baaret paa den Maade, at visse Grupper af Befolkningen, naar der indtræder en Fordyrelse, straks opnaar Kompensation for denne Fordyrelse. Ja, Livet vilde være uhyre let, hvis det var saadan, at naar Landet kom i Vanskeligheder, kunde man ganske simpelt ordne det saaledes, at Folk fik større Penge-midler mellem Hænderne; det var ikke Hekseri, kun en Smule Behændighed, og saa var Sagen klaret. Men saa let gaar det ikke, saa let er Livet nu engang ikke, og derfor er det med Tilfredshed, jeg ser denne Bestemmelse. Jeg regner med, at man vil fortsætte ad denne Vej og tage Konsekvensen af det Skridt, man nu indledningsvis har foretaget.

Jeg vil da til Slut sige, at i en Tid som denne er det en ubetinget Nødvendighed, at Staten behersker det samlede Lønniveau i Landet, og at Statens Ledere er besjælede af Vilje til at skabe og opretholde en Balance mellem de forskellige Erhverv og Borgerne indbyrdes, saaledes at Indtjeningsmulighederne ikke flyttes fra en Gruppe af Befolkningen over til en anden. Vi maa beklage, at hverken dette Lovforslag eller den højt-ærede Statsministers Udtalelser i Dag, ej heller den Politik, der hidtil er ført af Regeringen, har givet Udtryk for, at man vilde frem ad disse Veje, og derfor er jeg nødt til paa min Gruppens Vegne at sige, at vi ikke er i Stand til at stemme for Lovforslaget, men ved tredie Behandling vil stemme imod det.

Gregersen: For dem, som har oplevet Socialdemokratiets Forkyndelse af den socialistiske Fremtidsstat, lyder det vistnok fantastisk, at det er en socialdemokratisk Regering, der har fremsat dette Lovforslag. Det er ikke alene Skatterne, der er fantastiske, men ogsaa det Tidspunkt, paa hvilket Forslaget er fremsat. Det fortæller os, at vi i de sidste Aartier har spist alle Reserver op, at vi har drukket af Dunken i en saadan Grad, at Regeringen nu, kun 7 Maaneder efter Krigens Udbrud, ser sig tvunget til — for af Lyst kan det vel ikke være — at fremsætte et Skatteforslag, som selvste Statsministeren maa skabe Baggrund for. Der er ingen Tvivl om, at den Tale, Statsministeren holdt i Dag, i Morgen i „Social-Demokraten“ skal staa foran Referatet af Behandlingen af denne Sag her i Tinget. Det Forhold, at Rigsdagen ikke har kunnet eller ikke har villet skille offentlig og privat Økonomi fra hinanden,

giver nu Bagslag. Her har Regeringspartierne ikke Eneansvaret; alle de Partier, der har krævet ind til de Klasser, som de mener at repræsentere, deler Ansvaret for den økonomiske Misère. At de nu kvier sig ved at betale Regningen, er en Sag for sig, men det fritager dem ikke for Ansvar.

Retsforbundet har aldrig været paa Jagt efter et Befolkningslag, som vi politisk kunde gøre til vort, og som det derefter skulde være vor Opgave at dække Bordet for paa andres Bekostning. Vi har tværtimod stemt imod atter og atter og hævdet, at offentlige Midler kun maatte anvendes til Samfundets Fællesanliggender, aldrig til private Foretagender, private Forretninger eller private Forlystelser. Vi har strittet imod denne retsstridige Øsen ud af Borgernes Penge til Formaal, der ofte ikke vedkom dem, der betalte. Vi har ydermere, da vi i Efteraaret saa, hvor det økonomisk bar hen, anmodet Regeringen om at tage den Opgave op at gennemgaa Finansloven for at foretage en Oprydning og skære væk alle de Udgifter, der ikke vedkom Fællesskabet, alle de Udgifter, der ikke hidrørte fra virkelige Fællesopgaver. Men selvfølgelig hørte man ikke paa vore Raad, men kørte videre, hvad f. Eks. den sidste Uges Politik inden Paaske bærer Vidnesbyrd om. Mon dog ikke det nuværende økonomiske Billede og den Skattebuket, vi præsenteres for i Dag, skulde kunne bidrage til at lukke Befolkningens Øjne op for, at retfærdig Økonomi ogsaa er sund Økonomi, og at den gensidige Rovdrift via Statskassen i det lange Løb betyder økonomisk Ruin!

Det har været umuligt i den korte Tid, der har været os levnet, at sætte sig ind i Forslaget og sige noget om Enkeltheder, ligesom det er vanskeligt at gøre sig klart, hvad der er dobbelt belagt, hvad der skal betales 10 pCt. Importafgift af plus 10 pCt. Omsætningsafgift og hvad ikke; men Lovforslagets Karakter er der ingen Tvivl om. De mest elementære Livsforholdene foruden Husly er jo Føde og Klæder, og Finansministeren sagde udtrykkeligt, at Føden var undtaget denne Gang. Ja, men den er ogsaa ramt godt nok i Forvejen ved hele den Ordningspolitik, der er gennemført, og nu rammer Finansministeren i Sandhed den tredie Gruppe, nemlig Klæder.

Efter udemokratiske, uretfærdige Skatter kan der ikke dykkes dybere. Fremtiden kan ikke byde paa principielle Overraskelser af værre Art. Buketten kan faa større Omfang og Byrderne blive tungere, men principielt kan man ikke komme længere ned.